

متن پرسش

سلام علیکم: در پاسخ به پرسش ۲۷۴۱۵ قرمودید که نفس ناطقه بعلت معد بودن معلومات و معقولات خارجی، با نظر به دات اقدس حضرت حق، صورتی متناسب شکل بیرونی می سازد. یعنی چون ما می یابیم بحث پدیده های عالم بصورت معد و تجلی از حکمت حضرت حق و مرتبه ای از وجود هستند، خیال و صورت سازی خود را تادیب و مودب می کنیم تا در سیر ملکوتی قرار گیرد و موردی که در بحث کانت پیش آمد و شوپنهاور بعد از آن بدان دامن زد را بفهمیم و وجه تمایز اساسی در معد بودن و مرتبه ای از وجود بودن در عالمی که خالقش سر چشمه و اصل وجودست، محسوب می شود؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: در مباحث شریف «معرفت نفس» ابتدا روشن می شود صورت علمی محسوسات از نظر وجودی، در درجهی بالاتری از خود محسوسات که در مرتبهی عالم ماده هستند را می باشد. و از آن جایی که علت، باید از نظر وجودی بالاتر از معلول باشد، امکان ندارد صورت علمی موجودات، معلول صورت های محسوسه ی آنها باشد مگر آن که آنها در حدّ علت معدّه نفس را آماده کند تا صورت علمی محسوسات را از «واهب الصّور» دریافت نماید و بدین معنا که نفس باید آن صور را ابداع کند. موفق باشید